

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Diabolus draconis formâ descriptus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

su collocavit. In multis alijs fodinis auri, visuntur tripalmares masculi versicoloribus tunicis vestiti, qui velut Gryphes id metallum custodiunt; neque rarò de vicinia audiuntur tanquã malleatores rumpem exundentes. Ita neque vllarum pecudum, neque vllorum homulorum forma tam est vilis, in quam gigantes isti non intrent; in muscas, in fornicas; in omnes figuras.

Quia enim admodum rarum est damnatorum animas, vel ad breue tempus, ex Orco emitti, dæmones earum vice funguntur, in hominibus diuexandis, camq; in rem varios vultus mentiuntur. Quod credibile est Athenis Athenodoro cõtigisse de quo memoravi. Clariùs tamen euenit Corinthi in domo Eubatidæ, vt memorat ipse Pythagoricus Arignotus. Inhabitabilis illa erat domus, propter terricula. Quod si quis inhabitasset, expaus factus subito fugiebat. Deciderat ergo iam, tellusq; rumpebatur. Nullus erat, qui ingredi auderet. Arignotus hac audiens, incantationibus & carminibus armatus, domum ingreditur, Umbram, si appareat, domo exacturus. Dum tacitus in vastissimo atrio sedens, ad lumen legit, adest demon squalidus, hirsutus, & tenebris nigrior: tentatq; si qua ratione terreat, & expugnet: & nunc in canem, nunc in taurum, nunc in leonem se vertit. Nihil his omnibus commouetur Arignotus; sed assumpto carmine, in quendam domicily tenebrosum angulum, Spiritum cõpulsit, vbi mox ille disparuit. Manè sumtis lignibus insit effodi locum, vbi Spiritum se condentem noctu obseruarat. Inuenitur cadauer hominis defuncti, quod exhumatum, vbi sepultura fuit traditum, omnis infestatio domum reliquit. Vides varias figuras dæmonis potestatem habentis ibi, vbi cadauera sunt suorum? Quanquam etiam in pœnam eorum, id permittere diuina Nemesis potuit, qui fortasse inibi locorum innocentem occiderunt; ac ne facinus erumperet, in eadem domo clam sepeliuerunt. Vides dæmonem canem? vides taurum? vides eum, qui circuit tanquam leo rugiens quærens quem deuoret?

Vis etiam videre draconem? Audiit eum saltem allegoricè describi Iob, quem expertus est verberantem. Ecce Behe-

moth, quem fecit tecum, fannus quasi bos comedet: fortitudo eius

LIII 3

ialum.

V.

Apud Lucian.
in Philopseu-
dc.

VI.

Iob. 40. 4th

Iob. 41. 4.

in lumbis eius, & virtus illius in umbilico ventris eius. Stringit caudam suam, quasi cedrum, nervi testiculorum eius perplexi sunt. Offensa eius velut fistula aris, cartilago illius, quasi lamina ferrea. Quis reuelabit faciem indumenti eius? & in medium oris eius quis intrabit? Portas vultus eius quis aperies? per gyrum dentium eius formido. Corpus illius quasi scuta fusilia, compactum squamis se premuntibus. Vna uni coniungitur, & ne spiraculum quidem incedit per eas. Vna alteri adhærebit, & tenentes se nequaquam separabuntur. Strenuatio eius splendor ignis, & oculi eius ut palpebra diluculi. De ore eius lampades procedunt, sicut tada ignis accensa. De naribus eius procedit fumus, sicut olla succensa atque feruentis. Halitus eius prunas ardere facit, & flamma de ore eius egreditur &c. Eundem alius delineans ait: Ecce draco magnus, rufus, habens capita septem, & cornua decem: & in capitibus eius diademata septem: & cauda eius trahebat tertiam partem stellarum cali: Vnde merito dictum est, apud Iob: Stringit caudam suam, quasi cedrum.

Apoc. 12. 3.

Pallad. in
hiff. Lausiac.
sect. 15.S. Greg. lib. 4.
dial. c. 37.

Quippe ni? cum ille dæmon, quem S. Antonij imperio expulit ab adolescente S. Paulus Simplex, mutatus fit in maximum draconem circiter septuaginta cubitorum, recedens in mare rubrum. Alius Theodorus nomine puer fuit, ait D. Gregorius, qui in monasterium meum, fratrem suum necessitate magis; quam voluntate secutus est. Cui nimirum graue erat, si quis de salute sua aliquid loqueretur. Bona enim non solum facere, sed etiam audire non poterat; nunquam se ad Sancta Conuersationis habitum venire irando, irascendo, desidendo testabatur. In hac autem pestilentia, qua nuper huius urbis populum magna ex parte consumpsit, percussus in inguine est perductus ad mortem. Cumq; extremum spiritum ageret, conuenerunt fratres, ut egressum illius orando protegerent. Iam corpus eius ab extremâ parte fuerat pramortuum; in solo tantum pectore vitalis adhuc calor anhelabat. Cuncti autem fratres cœperunt tantò pro eo enixius orare, quantò eum iam videbant sub celeritate discedere. Tunc repente cœpit eisdem fratribus assistentibus clamare, atque cum magnis vocibus orationes eorum interrumpere, dicens: recedite, recedite. Ecce Draconi ad deuorandum datus sum, qui propter uestram presentiam deuorare me non potest. Caput meum iam suo ore absorbit, date locum, ut non me amplius cruciet.

cruciet, sed faciat, quod facturum est. Si ei ad deuorandum datum sum, quare propter vos moras patior? Tunc fratres exasperunt ei dicere: quid est, quod loqueris frater? Signum tibi S. Crucis imprime. Respondet ille dicens: Volo me signare, sed non possum: quia squamis huius draconis premor. Cumq; hoc fratres audirent, profirati in terram cum lachrymis cœperunt pro ereptione illius vehementius orare. Et ecce subito cœpit eger clamare dicens: Gratias Deo. Draco qui me deuorandum acceperat, fugit, orationibus vestris expulsus stare non potuit. Pro peccatis meis modo intercedite, quia conuerti paratus sum, & sacularem vitam funditus relinquere. Homo ergo, qui, sicut iam dictum est, ab extrema corporis parte fuerat premortuus, reseruatus ad vitam toto corde ad Deum conuersus est. Hæc D. Gregorius, qui mox sequenti capite aliud terribilius exemplum subiungit his veris: Est etiam nunc apud nos Athanasius ex Isauria presbyter, qui in diebus suis Iconij, rem terribilem narrat euenisse. Ibi namque, ut ait, quoddam monasterium Thongolatom dicitur, in quo quidam monachus magnæ estimationis habebatur. Bonis quippe cernebatur moribus, atque in omni actione sua compositus, sed sicut ex fine res patuit, longè aliter, quàm apparebat, fuit. Nam eum ieiunare se cum fratribus demonstraret, occultè manducare consueuerat. Quod eius vitium fratres omnino nesciebant. Sed corporis superueniente molestia, ad vitam extremam perductus est. Qui cum esset in fine, fratres ad se omnes, qui monasterio inerant, congregari fecit. At illi tali, ut putabant, viro moriente, magnum quid ac delectabile se ab eo audire crediderant. Quibus ipse afflictus & tremens compulsus est prodere, cui hosti traditus cogebatur exire. Nam dixit: Quando me vobiscum credebatis ieiunare, occultè comedebam, & ecce nunc ad deuorandum draconi traditus sum, qui cauda sua mea genua pedesq; colligauit: caput vero suum intra os meum mittens, spiritum meum ebibens extrahit. Quibus dictis statim defunctus est, atq; ut pœnitendo se liberare potuisset, a dracone quem viderat, expectatus non est. Plura de codæmonum forma & deformitate qui legere vult, librum meum de ruina Luciferi adeat, vbi hoc argumentum fusè tractaui.

Idem c. 38.
eiusd. lib.

Parænes. de
ruinaLucif. à
cap. xi. xii.
&c.

Ex historijs huc vsque recensitis satis constat, diabolum ipsum

VII.